

THIRD SPACE

Skånes konstförening

14 Nov – 17 Jan

SVENSKA

Medverkade: Ranya Asadi, Moncef Henaien, Anna lau, Maria Kim, Yahia Saleh, Rasmus Raphaëlle Östebro

Curatorial Statement

Third Space är en del av Skånes konstförenings fokus på videokonst i höst.

Utställningstiteln refererar till Homi K. Bhabhas teori om det postkoloniala tillståndet som en hybridisering av samhällen, platser och inom människan själv. Termen används också för att beskriva platser där röster som förfördelas av samhället skapar sig makt och utrymme. I en värld byggd av orättvisa maktstrukturer blir användningen av Bhabhas term i utställningen en reflektion över hur dessa röster kan skapa rum där de inte bara är föremål för samtalet, utan också är med och formar det.

Verken i utställningen kretsar kring frågor om aktörskap och förkroppsligande men deras fokus och uttryck skiljer sig åt. Anna lau riktar i verket *#Pretty papada* in sig på känslor av obehag kopplade till frivillig och ofrivillig informationsdelning på sociala plattformar. I *Tell me everything* utgår Maria Kim från sin bakgrund som adopterad och utforskar koloniala spår i mainstreamberättelser kring adoption. Ranya Asadis verk *Transient Global Amnesia* använder kitsch för att undersöka upplevelsen av att vara en slags tidskapsel till följd av sin migration – att inom oss blir platserna vi lämnar kristalliserade i tid. I *The Black Gazes Back* dyker Yahia Saleh ner i en kommentarstråd på Facebook och adresserar frågor kring svarta queera kroppar (eller avsaknaden av dem) på publika platser runtom i Europa.

Moncef Henaiens *ŠUKA* och Rasmus Raphaëlle Östebros *Femme Desires* riktar in sig på det utopiska i sina undersökningar av makt och förkroppsligande. Med utgångspunkt i dansaren Šuka Horns rörelser, skapar Henaien en känslomässig fristad genom hypnotiska upprepningar och drömlika klipp. Östebro presenterar en värld av feminina tecken – en alternativ plats där drag och lek används som strategier för frigörelse. Tillsammans genererar de två verken ett samspel mellan skydd och sårbarhet, mellan handlingsutrymme och marginalisering. Konstnärerna skapar rum där potentialen ligger i fantasin och dess diskursiva möjligheter.

Third Space är resultatet ett två månader långt residens med fokus på videokonst för QTBIPOC-konstnärer i Malmö, lett av konstnären Roxy Farhat och Skånes konstförenings curator C. Grace Chang. Syftet med residenset är att undersöka hur vi kan ge plats åt fler, omfördela våra resurser och uppmuntra talanger i vårt närområde samtidigt som de ges möjlighet att bestämma över utställningsrummets premisser. Ranya Asadi, Anna lau, Maria Kim och Yahia Saleh deltog i residenset och presenteras nu i en gemensam grupputställning tillsammans med Malmöbaserade konstnärerna Moncef Henaien och Rasmus Raphaëlle Östebro.

C. Grace Chang, Curator

Skånes konstförenings program stöds
av Malmö Stad, Region Skåne,
Kulturrådet och ABF.

Transient Global Amnesia (2020), Ranya Asadi

I sin installation använder Asadi kitschiga heminredningsdetaljer för att undersöka hur migration gör oss till tidskapslar för familjerna och platserna vi lämnat. "Jag kan vara i samma ålder som andra irakier som kom hit efter mig, men vi kan inte förstå varandra för att min arabiska är fast i 90-talet.", beskriver Asadi.

Transient Global Amnesia riktar in sig på spänningen mellan hur utvecklas i våra nya länder och känslan av vårt språk, vår kultur och våra värderingar som permanent kristalliserade i migrationens första ögonblick.

Ranya Asadi är en dansare, DJ och konstnär baserad i Malmö. Hon arbetar med olika medier och utforskar nya perspektiv och uttryck genom sitt konstnärskap.

ŠUKA (2020), Moncef Henaien

"Min inre önskan är att kunna kontrollera ett flöde. I den här videon använder jag några tidigare bortglömda bilder för att skapa en ny slags rytm för en känsla eller en tanke.

Hjärnan strävar alltid efter en större tillfredsställelse, så jag fortsatte att experimentera med mina idéer för att hitta ett känslotillstånd som jag tror att jag kan dela med publiken. Det började med en kamp mellan bilden och ljudet, precis som ett par som försöker hitta fram till hur de ska samexistera. *ŠUKA* visar hur de äntligen möts i samma frekvens."

Moncef Henaien är en filippinsk-tunisisk konstnär baserad i Malmö. I sitt multidisciplinära konstnärskap använder han sin hip-hopbakgrund och bjuder in publiken att ta del av energier och världar i verk med sin egen inneboende, drömlika logik.

#Pretty papada (2020), Anna lau

#Pretty papada utforskar dikotomin mellan publicering av privata bilder och önskad informationsdelning – och kravet från digitala plattformar på att ge bort en del av din information för att få konsumera dess digitala innehåll.

Med humor granskar videoinstallationen *#Pretty papada* digitala datainsamling. Vi känner oss ofta bekväma när vi delar saker på internet, som att det är vi bestämmer över vilken information som sprids vidare. I installationen utmanar lau bekvämligheten och skapar en egen, interaktiv form av önskad informationsdelning som utmanar besökarnas integritet: samtidigt som vi tittar på en video med personer som tar selfies blir filmade och streamade till datorn bakom dem.

Anna lau arbetar tvärdisciplinärt och hennes konstnärliga arbeten omfattar video, ljud, ljus, installation och fotografi. Hon intresserar sig för medier och hur människor förhåller sig dem och undersöker i sitt konstnärskap hur hon kan bryta med etablerade relationer och hitta nya användningsmöjligheter.

Tell me everything (2020), Maria Kim

Som adopterad bär man på ett inneboende hinder till att kritisera adoption. Svaret är alltid ett motargument: skulle du hellre vara död eller aborterad? Det här verket belyser denna speciella situation och hur mainstreamberättelserna som omgärdar adoption formar hur adopterade ska existera i det offentliga rummet.

Den dominerande berättelsen om transnationell adoption är att ett barn övergavs under tragiska omständigheter men räddades och gavs ett bättre liv. Ett överflöd av populärkultur bekräftar denna missuppfattning. Tell me everything består av klipp från *Spårlöst*, en av många reality tv-program baserade på transnationellt adopterades sökande efter deras födelsefamiljer.

Denna idé om en vit frälsare överskuggar adoptionens komplexitet, osynliggör mångfalden av röster och kväver berättelser om adopterades negativa upplevelser. Berättelsen maskerar också den globala industri som profiterar på att separera barn från sina födelsefamiljer. Berättelsen är mer av en alternativ verklighet – men ändå en som påverkar mitt liv. Jag bjuder in dig att sitta ner tillsammans med mig i detta obekväma rum.

Tell me everything utforskar hur adopterade blir emotionellt utnyttjade i underhållningssyfte. Under skapandet av denna bit har jag övervägt det etiska dilemmat kopplat till att visa adopterade i videon.

Jag funderade över att censurera de medverkandes ansikten för att respektera deras integritet, men jag valde bort det, eftersom detta skulle riskera att radera ut oss från sammanhanget. Det dominerande narrativet om adoption anonymiserar och avfärdar redan den adopterade individen. Syftet med verket är inte kritisera eller fokusera på de adopterades val att medverka i programmet, utan snarare att fokusera på de negativa effekterna av reproducera och upprätthålla den dominerande berättelsen

Transnationell och transrasial adoption har gett mig tillgång till vita rum. Även om jag blir accepterad är jag inte säker på att jag respekteras. Jag är både central och främmande i mainstreamidén om adoption – gjuten för att passa en publik, oavsett hur jag faktiskt känner mig. Verket är dedikerat till min adopterade vän Agnes 호신 som gick bort i självmord i oktober 2020. Jag kommer inte låta din berättelse glömmas bort.

Maria Kim är en svenskifierad korean som kom till Malmö i mitten av 1980-talet genom romantiserad immigration.

The Black Gazes Back (2020), Yahia Saleh

När jag började funderade över vilka idéer jag ville utforska i verket läste jag kapitlet "The Return of the Black Body: Seven Vignettes" från *Black Bodies, White Gazes* av George Yancy. Dessa ord berörde mig djupt:

To have one's dark body penetrated by the white gaze and then to have that body returned as distorted is a powerfully violating experience. The experience presupposes an anti-Black lived context, a context within the lived experience of the Black unfolds.

Min första idé var att filma närvaron/frånvaron av svarta, queera kroppar på hektiska offentliga platser med storskalig arkitektur och när jag började filma la jag märke till den massiva, vita

närvaron. Jag bestämde mig fortsätta med att enbart filma vardagen i de vita sammanhangen jag existerar i nu.

Som en svart queerperson har jag alltid, var jag än har bott, kämpat med att få mer synlighet och större representation i det offentliga samtalet. Det var inte förrän nyligen som jag insåg att jag när som helst – på gatan när en polisbil passerar, under passkontroll på flygplatser, i nattklubbar, i köpcentrum, på restauranger och på många andra platser – skulle vilja kunna kontrollera min synlighet och undvika den vita blicken. Men hur kan en svart kropp bli osedd?

Tyngden från befintlig och påtvingad synlighet vävs in i installationens fysiska komposition. För att uppleva verket måste publiken förhålla sig till den synliga projektorn, gå runt den när de lyssnar på min monolog och titta på världen genom min egen, påtvingade blick.

Yahia Saleh är konstnär, skribent och utbildare. Han använder sin mobilkamera för att utforska och ifrågasätta synligheten/icke-synligheten av queera BPOC-personer och maktstrukturer i det offentliga rummet.

Femme Desires (2018), Rasmus Raphaëlle Östebro

Femme Desires bjuder in åskådaren till en värld där det ultrafeminina regerar. Hänsynslöst men avsiktligt, seriöst och lekfullt – Östebros installation gestaltar denna femme-sfär med en bitande esprit. Tillsammans med ASMR-ljud utforskar verket frågor kring ömhet och begär kopplat till identitetskonstruktion och genusperformativitet.

Liksom Östebros andra verk, refererar *Femme Desires* till frågor om identitet, sociala maktförhållanden och utopiska diskurser. Den praktiska och teoretiska tillämpningen och gestaltningen kommer från en empatisk men rebellisk blick – förföriskt överskrider den gränser och rör sig flytande mellan sammanhang och discipliner såsom bildkonst, performance och scenkonst. Det interdisciplinära är kärnan i denna blick.

Femme Desires karaktäriseras av upprepade, abstraherade strategier hämtade från dragkonsten och presenterar ett allvarligt men lekfullt förhållningssätt gentemot uppfattningen om det verkliga, vilket förstärks av att det fiktiva och dokumentära vävs samman i verket. Känslan av scenen som en fysisk bostad och ett mentalt gömställe återkommer som tema och strategi i Östebros arbeten. En plats där scenen har varit och förblir en möjlighet till något annat: ett botemedel, en spillra eller en reva där något annat har möjlighet att uppstå och leva vidare.

Rasmus Raphaëlle Östebro är konstnär och arbetar med skulptur, video, fotografi, performance, koreografi, kostym, installation, doft, ljud och text. Dessa konstnärliga språk genljuder varandra i rumsliga iscensättningar och narrativ som kontextualiserar och sammankopplar fysiska, konceptuella och efemära beståndsdelar med varandra.

En strävan i Östebros konstnärliga praktik är att skapa rum, sfärer och situationer som uppmuntrar publiken till att vara närvarande i ögonblickets temporalitet. Denna inbjudan härrör från konstnärens återkommande intresse för det mångfacetterade ämnet Närvaro.

Östebro är utbildad vid Konstfack, Kunst- og designhøgskolen i Bergen, Stockholms konstnärliga högskola, DOCH, Göteborgs konsthögskola och Svenska balettens skolan.